

Underarkivar, cand. mag. Henry Bruun. 1873—1918.

Ved Underarkivar Bruuns Død 7. November 1918 mistede ikke blot Rigsarkivet en af sine kyndigste og mest samvittighedsfulde Medarbejdere, men Læsesalens Publikum mistede i ham en sjælden elskværdig og imødekommende Embedsmand.

Henry Peter Gundelach Karmark Bruun var født 9. Juli 1873 i Maribo. Et Par Aar senere flyttedes Hjemmet til Lyngby og, da han var syv Aar gammel, til København. 1891 blev han Student fra Borgerdydskolen paa Christianshavn og i Januar 1898 cand. mag. med Historie som Hovedfag, Latin og Fransk som Bifag. Efter nogle Aars Lærergerning i Provinsen, Marselisborg Kostskole, Randers Latinskole og Skanderborg Realskole, fik han 1. Februar 1903 Ansættelse som Assistent i Rigsarkivet. Her kom han til at arbejde i 2den Afdeling under G. N. Kringelbachs patriarkalske Ledelse, og Bruun, hvis Hovedegenskaber var punktlig Pligtopfyldelse, grundig Viden og sikker Hukommelse, kom her paa sin rette Plads. En fjerde Hovedegenskab var hans store Beskedenhed, der gjorde, at han aldrig trængte sig paa, men altid lod Arkivets Tarv komme i første Række. I Løbet af kort Tid satte han sig ind i Arkivets Arbejdsgang og Teknik og erhvervede sig ogsaa paa det Omraade en grundig Viden, der i Forbindelse med hans øvrige Kundskaber kom de besøgende paa Læsesalen til gode, da han senere kom til at gøre Tjeneste der.

Bruuns hele Fremtræden, hans, i de senere Aar noget sygelige Udseende, og hans store Beskedenhed, næsten Generthed overfor nye Gæster paa Læsesalen, gjorde at disse ikke gerne henvendte sig til ham om Raad og Vejledning, men havde man først henvendt sig til ham, kom man ofte og trygt igen, thi man lærte hurtigt, at paa et bedre Sted kunde man ikke henvende sig. Bruun gjorde ofte et stort personligt Arbejde for at fremskaffe de ønskede Oplysninger, og altid var man sikker paa at finde et velvilligt Øre hos ham. Blandt de af Læsesalens Gæster, der fik Lejlighed til at lære ham at kende, vakte det Beklagelse, da han blev sat til anden Tjeneste og saaledes forlod Læsesalen, og Sorgen blandt os, der kendte ham, var stor, da det meldtes, at han var blevet et Offer for den spanske Farsot, der hærgede Byen i Fjor.

Bruun blev aldrig producerende Historiker. Til sit Fædrelands Historie, dets Minder og dets Natur nærrede han en levende Kærlighed, en Kærlighed, der ogsaa udstraktes til Nordslesvig, hvis Natur han, ligesom hele det øvrige Danmarks, kendte af Selvsyn fra talrige Fodvandring og Cykleture. Hans store Selvkritik, og en vis Mangel paa Evne til at koncentrere sig om et større samlet Arbejde, gjorde, at han veg tilbage for at træde frem. Der foreligger, saavidt vides, under hans Navn kun den i dette Tidsskrift (5. R. 3. B. S. 100—109) trykte: De Bruuners Stamtavle og Slægtregister, der jo ikke er noget selvstændigt Arbejde. Efter hans Død forelaa i Manuskript de her meddelte Oplysninger om Amtsførvaltere i Danmark, et Arbejde, der i Form og Anlæg nøje svarer til hans gamle Chef, Kringelbachs, Arbejde om Centraladministrationens Embedsmænd og Blochs om Amtmændene. Desuden foreligger der i Manuskript et ufuldendt Arbejde om Studenterkorpsets Historie, som det maa haabes, en Gang kan gøres færdigt til Udgivelse.

H. Hjorth-Nielsen.